

KONCZ ISTVÁN KÉT VERSE

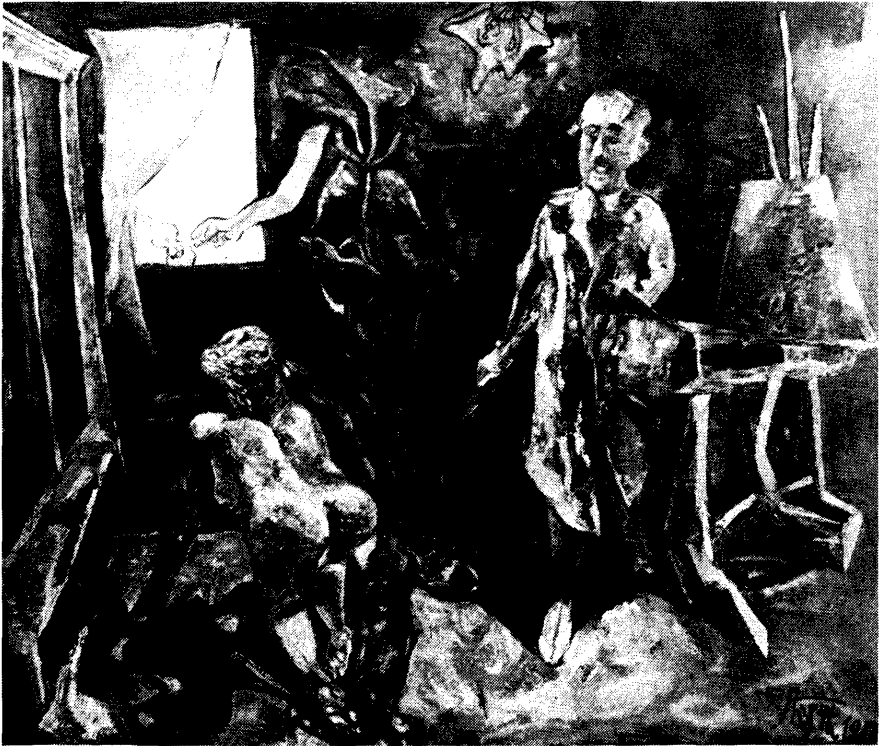
VISSZAVONÁS

Nagy bolond, ki hitre ad
s vesz, –
élete tét lehet, de nem uzsorakamat, –
s kohol a terhes maradáshoz, akár
a megrögzött hazudós, dőre ideálokat.
Nagy bolond, ki élte délutánján is
csodára várón, mint eszelős rab, –
eszméi rabja csak, vagy az elherdált évek vádja
fojtogat? –
menekülni remél, s tagad.
Bábeli sors; – van-e még aki
a szót s a verset figyeli,
s érti;
lehet-e még, – s szabad-e, hitre adni
s venni,
maradáshoz, megmaradáshoz okot
(ürügyet) koholni.

KARÁCSONYESTÉN, 1988

A kiégett puszták felett azúrkék sátorát
bontogatja már a keleti égbolt,
elgyötört vándor szorong,
s rémektől terhes az éjszaka,
ősi lidércfény csillan,

Dávidnak baljós csillaga;
szent alkalmat sóvárog a remény és sejtelem,
hinni, szeretni bölcső s Betlehem;
új szövetséget, – az Ige és áldott hírnöke, –
harcot és nem békét hoz ma a Földre le.
Micsoda éjszaka volt! A káprázat
s ama csillag, – félig ébren, félig álomban, –
a halálon túl országolt már csak;
ítélni nem Heródes, hanem Pilátus jövel majd, –
végzetnek, világnak jó menedék az éj, –
s ami sorsunkul ránk marad:
életnek bűn, halálnak kárhozat.

Šumanović és modelljei, 1987, olaj, vászon